

Samo ljubezen je

I.

Sila sili nasprotuje, v bojih teče kri, sveta, ljubljena človeška kri, odeta v meso in dušo, ki je prevečkrat prekleta, sama pa v srcu prosi dobro za ljudi. Ta kri je kot izvir, ki žubori, zgoščena srž, ki iz srca odteka, da bi ohranila svoj vek iz veka spoznanj, iz njih duh večno drhti. Bolečina zbira moč za radosti, iz nje vse dobro se izlije, ko ugasne, ugasne mnogo ljudi ... Čaka, da ponovno se izniči, da nemir prikliče milost. Vsaka bolečina ima mejo, vsaka se povrne v mir, v obilje radosti. Nebo je višje, kot so viharji strasti, ki harmonijo moljeno podrejo in ki mnogo dobrih duš zatrejo. Oko ne more videti neba, ko pa srce vanj hrepeni, zajoka in je polno svetega. Nebo je modro, tiho čaka konec dni.

II.

Ljubezen je začela vse in vse se vanjo vrača, zanihala je v harmonijo in nastalo je vesolje, ljubezen je stopnjevanje čudovite volje, svetla, z biseri ozaljšana palača. Njena popolnost je drugačna, v nihajih čutimo njen mir, popolno jutro, dan življenja in večer – bleščeča je, svetla in temačna. Odpira se očem, ki vidijo s srcem, resnica ni, kar vidi slepo oko in kjer misel vrta v zemljó. V zamiku radostno vzdhrhti srce, ljubezen je drugačna od ljudi. Je jedro vseh stvari, začetek, ki v ljudeh živi, vidimo jo v odgovorih duha, skrivnostno se daje, drhti in se vda, po znamenjih spoznava in po svojem ti.

Zanihana v veselje in v stvari v tihem večeru se razda,
ko srce v njenem drhtenju spozna, da je večja od galaksij,
da je umirjen konec in trajajoči čas, ki vse vidno spremeni.
Človek vidi le resnico, ki jo kaže čas. Zdaj je mravlja v mravljišču,
zdaj kralj v spoznanju, zdaj begunec časa ob ognjišču.
Hodimo po času, ki gre le naprej,
na koncu se umiri vsak nihaj, zdrži in gre do svoje meje
v bivanju, sije in niha in z drhtenjem nosi sporočila,
sonce je mirno, nova noč bo, ko bo šlo v zaton.
Ljubezen posvečuje vsako stvar in tiho ljubi,
gotova je vase in sama nam postaja tiho znamenje.

III.

V preizkušnji smo, ali bomo šli za mirom v lastno prerojenje,
ljubili sebe, druge, bili trezni, poslušali znamenje, ki nam pripoveduje.
Tiho pluje mir v veselju, ljubezen je povesod in se daruje,
tih plamenček v vsakem srcu spi.
Vrveči svet ne more premagati poti, ki ona jih želi.
Vesolje niha v človeku. V njem se tareta dobro in zlo,
a sam odloča, če bo v njem svetlo. Luč sije, svetla je in za vse žari,
naš zasenčeni pogled jo samo sluti. Na koncu bomo vedeli –
smrt ni konec – je začetek potovanja, vsak trenutek si deli z življenjem,
ki vodi v srečo večnosti.
Vsak trenutek in vsaka stvar je eno: enost nihaja in v njem je Bog.
Samo ljubezen je, ki bivanje presega.
Kdo vzdrži preizkušnjo? Človek, zdaj zaspi.
Del nihaja si, rad imaš ljubezen, ki je enigma nam,
sebi popolnost, ki drhti.

Ljubezen je v nas

I.

Ljubezen je v meni globoko zakopana, imenujem jo vsakdanji križ,
v meni živo brli, globoka je in nikdar spoznana.
Saj ni iz mene, moja moč je ne pozna, vse pripisujem pomoči angela,
in vsa je že navajena na darovanje. Ko mislim, da ne ljubim, si obudim
vero, zdravo, večno bero svojega življenja. Jasno sem spoznal radost srca,
ko je duh razsvetlil težo telesa, je zasvetil žarek ljubezni čez režo,
zdaj se moja ljubezen vsem razda. V molitvi sem prosil, naj mi je da,
te čiste krvi, ki v meni valuje, naj izžene tuje misli in besede,
naj se odprejo vrata v raj. Duh je bil močnejši kakor telo,
ki peha me v vsakdanje pregnanstvo, ki senči veselje in užitke,
močnejši je bil od mene zato, da sem križan sredi sveta.
Umiram počasi, duh trepeta, preteklost izginja kot sanje,
sedanjost je moč, darovanje, prihodnost zaupa v dobro sveta.
Na kolenih se zdaj moja molitev kesa, vedno manj me je in izginjam,
k sebi težko razpelo privijam, da se raztopim v žarkih srca.
Umikam se v zadnjo sobo na svetu, vase, moč mi je dana.
Kjer me ni, je prostor, da ljubim;
spoznavam nešteto ljubezni oblik.

Najboljši prijatelj

I.

Dvom me prešinja v udih, iz človeka me v zver spreminja,
iz mene pije sok; čas je minljiv, v krog večne spremenljivosti izginja
in vsem razgrinja skriti nič,
vanj se vrača večni tok. Preženi dvom, sam sem
na obali hrepenenja, trpeč in mučen je moj dan,
v njem se misel, duh začanja, le tebe, moj rešitelj, imam.
Ko bom srečen v sebi in postaran, bo po svetu šel odmev,
rahel, tih in Božji spev, miren bom in v gotovosti bom sanjal.
V duši mi vihar hrumi, čas še ni mirno sklenil rok,
v meni dvom brli, gori, blizu si, ob meni, Bog,
kakor zvezda, ki žari. Ujel si me v svoj večni krog,
kakor dvom velika moja vera iz srca tvojega izvira,
mora se zgoditi večni pok.

II.

Moje misli si ozdravil, mi vzel bit nevere iz srca,
s toplino zaokrožil krog besed, a ne vem, če sem s teboj.
Misli iz duha preganjam, v meni se tare parenhim duše,
ki jo hranim in priganjam, iz knjig izkušenj se učim.
Elipse greha in kesanja sanjam, rešitve vidim v duhu,
meso bo umrlo s sveta, v sebi pa verujem ves zasanjan.
Telo poganjam z močjo gorečega duha,
jokam v tistem dnu srca, iz njega muko in temo preganjam.

Temni stez telesa, ki drhti, boli in me nenehnih zmot uči,
tišči me in z muko ga odganjam. Nebu ga poklanjam,
preden duša odleti, preden se v zemljo spremeni,
nemočen se v novo pot zaganjam. Le ti, ki si me rešil,
ki si potešil moje rane, me lahko zavrtiš v krog,
pokažeš, da si večni Bog.
V srcu diha stok, nikjer ni rešitve za grehe,
ne potešitve za rane, dokler ne prideš z neba.
Majhen sem kot mil otrok, ne potrebujem potrditve,
morda le male spremenitve, da se sklene misli tok.
Da se srce končno odpre, da se notranje dogajanje očisti in preda,
da se duša čista tebi vda.

III.

Padem na kolena, s solzami v meni duša joka,
kri pada s čela v travo, a vem za svetega otroka;
v meni je veliko lepih dni. Enostaven je pogled preroka,
s teboj trpim, dvom je težak, s teboj ga nosi človek vsak
in v svojem srcu tiho stoka. Ne vidi več oboka neba,
postaja kakor ti, prihaja k tebi kot berač,
zmanjkuje mu krvi in soka. Ti pa ljubiš.
Mavrica se dvigne nad nebo, moč luči je velika;
s teboj se vsa duša smehlja, ljubiš, ker si Bog vesolja.
Vstanem, zasije mi mavrica in s teboj se kot otrok igra.

IV.

Dvom mi razjeda kosti, ko iščem v sebi angela,
težka luč v meni brli, luč teme, ki potuje do srca
in se v meni trudna umiri. Samo takrat, ko se vsa duša vda,
se v meni življenje začneja, nova misel se v duhu spočenja,
iz neba prikličje odgovor. Tehta me tiha, nema tehcnica,
že od začetka stvarjenja mi je dana luč iz stenja,
ki gori do zadnjega.
Srce še sem pa tja zastoka, čisto življenje dajem svitu,
ki je odsev nebesnega oboka, v duši se darujem premiku,
angel gotovosti zajoka.

V prejšnji številki je pomotoma izpadel avtor zgodbe Staromodna Zoe. Avtor je Rok Kastelic. Za napako se mu iskreno opravičujemo.